

BÉKEHÍRNÖK

„A jövőendő a béke emberé”

XXVI. (LXXVI.) 3. SZÁM

A MAGYARORSZÁGI BAPTISTA EGYHÁZ HETILAPJA

1982. JANUÁR 17.

„Mindnyájan testvérek”

— Imaheti gondolatok —

CSAK TIZENKETTEN VOLTAK a tanítványok, de még ez a maroknyi embercsoport sem talált volna lélekben, érzelésben és értelemben soha egymásra, ha a Megváltó nem formálja őket egygységes szeretetének kohójában. Napjainkban, két évezred múltán, közel egymilliárd megkeresztelt ember él a földön, ám vegyük csak a hitvalló, tényleges Krisztus-hívőket, még ezeknek a száma is több száz millió. E roppant ember-tömegből jó, ha néhány százat, ezret ismerünk, a többitől elvászott a távolság, s e közbevetéshez járulnak még a nyelvi, a faji, a műveltségbeli és a felekezeti különbségek is. Vajon ezeket látva, elmondandó-e ma is az Úr Jézus az egykor oly forradalmi jelentőségű nagy ígét: „Egy a ti mesteretek, (a Krisztus), ti pedig mindnyájan testvérek vagytok” (Mt 23:8)? Egyek vagyunk-e még, vagy már ezernyi eltérő vonásunk ellenére? Ha valamire, akkor erre a kérdésre igazán csak egy válasz lehetséges: Nem mondjuk, hogy elértük, vagy hogy tökéletesek vagyunk, de egyet cselekszünk, célegyenest nekifeszülve törekszünk, hogy elérjük a kívánatos célt. Nem tétlenkedünk tehát, hanem bölcsen sáfárkodunk az Údvözítő által reánk bízott nagy lehetőséggel, és naponta megújított erővel fáradozunk azon, hogy megvalósuljon a keresztyének benső, lelki egysége.

MIKÖZBEN REMÉNYSSÉGGEL ELŐRE TEKINTÜNK, hálát adunk Istennek azért, ami már megvalósult. A közel-múltban egyek lehettünk az ádventi várakozásban, majd eltérő nyelveken, de mégis egy szívvel zenghettük karácsonykor az érettként testté lett Ige dicsőítését. Egyek vagyunk az újévi szent elhatározásban is, hogy a jóra fogékonnyabb szívvel, áldozatkészebben cselekszünk azok javára és örömére, akik akár szóval, akár csak egy fájdalmas tekintettel esedeknek: „Jöjj... légy se-

gítségünkre!” (ApCs 16:9). És most egyek leszünk az imádságban is, éppen úgy, mint egykor abban a nevezetes jeruzsálemi felházban a Szentlélek kiáradására váró tanítványsereg.

Van valami megkapó abban, hogy egy héten át, estéről-estére a bűnvallás, a hálaadás és a könyörgés közösségében járulhatunk Isten színe elé. Az imádság szálai, — mint távirővezetékek —, ország- és felekezeti határok fölött áthaladva összekötik egymással a testvéreket, s mindannyiunkat összekapcsolnak égi Urunk atyai szívével. Ez az egység egyúttal az imameghallgatás valóságáról beszél. Nagy Főpapunk a szenvedés éjszakáján azért könyörgött, hogy mindnyájan egyek legyünk, kik az ő nevében hiszünk. Ez a fohász nem volt hiábavaló. Ha járni tanuló kisgyermekként és olykor még botladozva, de mégis előrehaladt a Krisztus népe az egység Istentől rendelt útján.

EGYÜTT IMÁDKOZHATUNK, mert már ennyire eljutottunk, és miközben együtt esedezünk, megint előbbre jutunk. Az imádság óráiban közelebből megismerjük egymást, kiki épül a másik hite és buzgóssága által. Egy szívvel-lélekkel imádkozva megnövekszik az erőnk, nemcsak a kísértések kivédésére, a próbák elhordozására, hanem a Jézus Krisztustól tanult felebaráti szolgálatra is győtrött és háborgó világunkban.

Örömmel készül és indulj az imaheti alkalmakra, a sok-sok ismert és még ismeretlen imatárssal való találkozásra, hogy felszabadult lélekkel kapcsolódhass be az imaközösségbe! Miközben az áhitatnak hajlékot adó templomok, imaházak felé sietsz, naponta így fohászodj:

„Krisztusom, töröld el megkötőző vétkem! Segíts levetkőznöm önző lényemet! Krisztusom, egyedül Te győződ le énem. Vezess a testvérhez, hogy — testvér legyek!”

Győri Kornél

Tartsuk be a szabályokat!

Életünket, testi épségünket közlekedésszabályok védik a sokszor ijesztő forgalmú és ritmusú közlekedésben. Akik járművet vezetnek, azoknak ismerniük kell ezeket a szabályokat, mert különben másoknak és önmaguknak is veszélyt jelent ismeretbeli hiányosságuk. Naponta lépést kell tartani a változó és egyre növekedő járműforgalommal. A vezetésből való rövid kiesés is meglátszik az újra forgalomba álló vezetőn.

Fővárosunk VIII. kerületében, a József u. 12. számú ház harmadik emeletén van a gyülekezet lelkes lakása. A középső szoba erkélyének ajtaja szemben van a Rigó utcával. Valamikor a József utca főútján volt autóbussz járással. Jó ideje azonban elvesztette a főútvonal előnyeit, és egyenrangú lett a rámerőlegesen érkező utcákkal, így a Rigó utcával is. Nincs olyan nap, hogy ijesztően éles fékcsikorgás ne zavarná nappalainkat vagy az éjszakákat. A körút felől járművel érkezőknek már meg kell állniuk, mert a jobbkézre eső Rigó utcából érkezőknek kihajtási elsőbbségük van. Mikor e sorokat írom, állandóan csikorognak a fékek, s kürtölések kellemetlen zaja hallatszik. Alig néhány perccel ezelőtt csúnya jelenetnek voltam szemtanúja. Egy Wartburg gépkocsi érkezett a Rigó utca sarkára a körút felől. Ismerte a vezető a jobbkéz szabályt és megállt. A mögötte érkező sötét szilvakék Alfa Romeo gépkocsiban erősen fékeznie kellett a vezetőnek, hogy bele ne szaladjon a Wartburgba. Sikertől idejében megállnia, noha nem számított arra, hogy erre kényszerül. Nem gondolt arra, hogy az előtte haladó, ismerve a közlekedés szabályait helyesen cselekedett. Túlkölt harsányan, türelmetlenül. A Wartburg vezetője igazának tudatában sem vesztette el türelmét. Elengedte a Rigó utcából érkező gépkocsit. A mögötte levő Alfa Romeo azonban vad előzésbe kezdett és kis híján összeütközött a Rigó utcából elsőbbsége tudatában kanyarodó gépkocsival. Az út szabaddá vált, és a Wartburg egyenesen indult tovább. Az Alfa Romeo azonban megelőzte és kioktatási céllal a Wartburg előtt blokkfékezéssel megállt. A Wartburg vezetője ebben a rossz helyzetben is jól vizsgázott vezetésből is, emberségből is. Nem történt baleset. — Látszólag nem. Nem maradt azonban nyomtalan a Wartburg vezetőjében sem ez az esemény. Lehet, hogy felszökött a vérnyomása. Rossz gondolatai támadtak — emberileg jogosan — az Alfa Romeo vezetőjének rovására. Eközben az ő idegrendszere is kopott egy kicsit; még ha túlteszi magát az eseten, akkor is ez lelki és idegharcba kerül. — Ez csupán egy eset, amelyen elgondolkozva azt kérdezhetjük: Miért ártunk egymásnak? Eljutunk-e oda, hogy egymás iránt türelemmel, szeretettel, megértéssel viseljük?

Manapság sok szó esik arról, hogy felnőtte vált az ember. Jó volna, ha a mindennapi élet apró-cseprő dolgaiban, egymás iránti magatartásunkban is megnyilvánulna az a felnőtt kor, függetlenül attól, hogy milyen világnézetűek vagyunk. Nekünk hívó embereknek egy új parancsolatot adott az Úr Jézus. Ez kötelez bennünket egymás iránt és minden ember iránt is olyan viselkedésre, amelyből számítottuk a megváltás elfogadása által a másoknak ártó magatartást. „Új parancsolatot adok nektek, hogy egymást szeressétek. Amint én szeretlek titeket úgy szeressétek ti is egymást” (Jn 13:34), mert a „törvény betöltése a szeretet”.

Dobner Béla

Szilágyi Gyula:

Fohász a békéért

Szent parancsszavadra állt elő az ég, a föld, s a csillagok; és képmásodra minden ember, én is, ki egy porszem vagyok.

Mindent látsz, s akaratom nélkül e földön béke nem lehet; de hatalmad bilincsen tarthat halált hozó fegyvereket.

Uram! Te látod, a nagyvilág háborog, s oly békételen. A pusztító fegyverek özöne hogyan fenyeget szüntelen!

Erős karod s hatalmad nyújtsd ki, fékezd meg a téboly agyat; ó, némtsd el bűnös fészkeben még lapuló atomhadat!

Uram! Te vagy az örök béke s láthatatlan dicső király. Óvó karod legyen felettünk, a föld sok népe arra vár!

Földi hatalmas vezéreket, ó, tereld egymáshoz közel, szívük taktusa békét verjen! S így minden szív öröme lel.

Szent parancsszavadra él minden, az ég, a föld, hegy s a tenger. Mi Alkotónk, ó legyen drágább neked mindennél az ember!

Békefohászm száljon hozzád, s ha trónusodhoz áll elő, ne vedd el őt, Béke Királya, ó, hallgasd meg, szent égi fő!

Az Úr házában és a maga házában

„És Salamon bevégezte... mindazt, amit magában elhatározott, hogy megcsinál az Úr házában és a maga házában” (2 Kron 7:11).

Az elhatározások, a döntések az ember szívében érlelődnek mindaddig, amíg a cselekvésekben meg nem születnek, legyenek azok jók, vagy rosszak. De milyen nehezen születnek meg sokszor az elhatározások!

Az elhatározásokat tehát tettek követik. Az elhatározások még nem, de a tettek már beszélnek az emberről. Valaki ezt mondotta: „Az észnek ismernie, a szívnek éreznie, a tettek mutatnia kell, amit a szív mond”.

Nekem nagyon sokat mond ez a leírás: „Megcsinált az Úr házában és a maga házában” mindent. Ó, mennyi tennivaló van az Isten házában! És mennyi marad végezetlenül! Salamonnak az első volt az Úr háza. Először megépítette az Isten házát (1Kir 6:1) azután pedig a maga házát (1Kir 7:1).

AZ ISTEN HÁZÁBA NEM A MI HÁZUNK. „Nem emberé léssen az a ház, hanem az Úr Istené” (1Kron 29:1). A más házában nem tehetek azt, amit akarok. Ott nem mondhatom: „Itt én vagyok az úr.” Én nem mindenkor mehetek az Isten házába — még akkor sem, ha annak ajtaja számomra mindig nyitva áll —, de Isten az én házamban mindig jelen lehet. Ő kimondhatja az én házamban is: „Itt én vagyok az Úr” — még ha én nem engedelmességek is Neki.

Az én házamban Isten nélkül nincs semmi, de az ő házában nálam nélkül is van minden.

Az Isten házában megvannak a maga külső formái, ahogy ezt Ezékiel látta és leírta, de tartalom nélkül bizonyára nagyon üres volna mindenki számára. A

forma a szemnek, a tartalom a szívnek való.

A templomos, méginkább a hívő ember számára az utóbbit mindig az Isten jelenléte adja valamilyen módon. Már Salomonnak is azt ígérte, hogy ott jelenik meg néki, ott lesz a szeme, a szíve (1Kir 9:3).

ISTEN HÁZA AZ „IMÁDSÁG HÁZA” (Mt 21:13; Lk 19:40), ahol nemcsak az én imádságomnak van helye, de másokénak is. Salamon nem azt kérte csupán, hogy: „Hallgasd meg a te szolgádat és a te népednek, az Izráelnek könyörgését” (1Kir 8:30), hanem: „Sőt az idegen is, aki nem a te néped, az Izráel közül való... Te hallgasd meg a mennyekből... és add meg az idegennek mindazt, amiért könyörgök neked!” (1Kir 8:41—43).

Isten háza az „áldozat háza”. E helyet magamnak áldozat házául választottam” (2Kron 7:12). Az én házam az áldozni valót termi — mikor mit s mennyit —, amelyet én házába viszek. Áldozatomat Ő méri meg, méghozzá nem mennyiség, hanem minőség tekintetében. És szívemhez méri! Amilyen szívvel viszem, olyan szívvel fogadja.

Isten házában „tűzhely” van (Ez 43:15—16). Vagyis a tűznek ott helye van, de nincs helye az „idegen” tűznek. A tűzet nem az én házamból kell vinnem az Isten házába, hanem az Isten házából kell hoznom az én házamba.

AZ ISTEN HÁZÁBAN VALAKI SZÓL HOZZÁNK. Ezt tapasztalta meg Sámuel is már kicsi gyermek korában. „Szólott az Úr Sámuelnek” (1Sám 3:3—10). Ezt tapasztalta meg Ésaiás, Jeremiás, Ezékiel, de ezt tapasztaltam meg én is.

A mi Istenünk nem hallgat. „Sionért nem hallgatok” (És 62:1). Ha Ő hall-

gatna, akkor nekünk nem volna mondanivalónk, vigasztalásunk sem. Ha valaki számára elhallgat az Isten, az egyet jelent a kárhozattal. „Szavadat hallattad — mondja Jeremiás — én élveztem azokat, a Te szavad örömeire vált nekem és szívemnek vigasságára” (Jer 15:16). Ha Isten szól hozzánk, akkor mi sem hallgathatunk. „Az én Uram, az ÚR szól: ki ne prófétálna?” — teszi fel a kérdést Ámos próféta (3:8). Jeremiás azonban megpróbálta ezt a képtelenséget: „Az Ő nevében többé nem szólok: de mintha égő tűz volna szívemben... és erőlködöm, hogy elviseljem — elhallgassam — azt, de nem tehetem” (20:9). És hallja újra és újra a biztatást: „Embernek fia! Szólj és ne hallgass! Egy szót se hagyj el!” (26:2).

Sokan szeretnék ma, ha valaki szólna hozzájuk, de nincs — mondják — senki. Ha az ilyen emberek el-eljárnának az Isten házába, ott talán szólna hozzájuk VALAKI. Ez a VALAKI, az Isten, Aki szól hajdan az atyáknak a próféták által, e mostani időben pedig szól nekünk Fia által, de távol élve Tőle ki hallaná meg az Ő szavát?

„Az Úr házában és a maga házában”. Salamon életében ez azt jelentette, hogy megfordult, forgolódott az Isten házában is, a maga házában is. Szinte ingázott az Isten háza és a maga háza között. A maga házában lévő javakat — áldozatokat — vitte az Isten házába, s az Isten házában lévő javakat pedig vitte a maga házába.

Te mit végeztél eddig és mit csinálsz most az Isten házában? Nem vagy-e a magad házával annyira elfoglalva, hogy az Isten házára nem jut idő? Ne szégyenítsd meg magad, végezd el az Isten házában is azt, ami ott reád vár, hogy épüljön az Isten háza és a te házad is!

Imre Albert

Január 17—23.

Keresztény életstílus I. HÁZASSÁG — CSALÁD — EGYEDÜLLÉT

3. A család az Isten iránti felelősség jegyében

1 Mózes 4:1-2; 2 Timóteus 3:14.15;
Efézus 6:1—4

BEVEZETÉS — Sok kritika éri a családot Istentől rendelt intézményét. Lehet-e a Biblia mércéje szerint nevelni ma is gyermekeinket? Nemcsak a gyülekezetnek, hanem népünknek is szüksége van egészséges családra. Isten Igéje bátorítson bennünket, hogy létrehozzuk a család igei modelljét.

A GYERMEK AJÁNDÉK ÉS FELADAT ISTENTŐL (1Móz 4:1). — Kain születése Évát hálára és öröme késztette, mert Isten őt is bevonta a teremtetés munkájába. Isten tervében benne van minden gyermek (Jer 1:5, Zsolt 139:13) születése, és a születendő gyermekeket a szülőkre bízta. Ezért nem magánügy, hogyan neveljük őket, mert Istennek felelünk értük. De a legjobb nevelés nem biztosíthatja azt, hogy a gyermekből az lesz, amit Isten belehelyezett. Kaint bizonyára nem gyilkosnak szánta, a bűn rombolása tette őt azzá. Mégis Isten vállalja a kockázatot, és ezt teszi minden házaspár is gyermeke elfogadásakor. Mondhatnánk, ne vállaljuk ezt, de ez hamis következtetés lenne. Ne mondjunk le róluk, mert a gyermekkel sok élményünk lehet Isten közelségében. Fogadjuk az Ő kezéből gyermekeinket!

KI NEVELI GYERMEKÜNKET? (2Tim 3:14—15). — A családban a gyermek szeretetet és menedéket kap. Elsajátítja azokat a tulajdonságokat, amelyek felnőttként jellemeznék fogják.

A nevelés a szülők joga és kötelessége, Isten parancsa alapján (Zsolt 78:5—6). A szülők példaadása nagyobb súlyú, mint a sok beszéd, dorgálás. Ez áll a hitéletre is. Az Istenről való beszédet kövesse a meg tapasztalás, a családi áhítat és imádkozás. A hívő szülő ne csak ismeret adjon, hanem bizonyosságot Istenről, azt, hogy Ő bűnt megbocsátó Atya. Ezt a felelősséget nem háríthatjuk más személyre. Isten erőt és bölcsességet ad ehhez.

A NEVELÉS KÖLCSONÖS VISZONY (Ef 6:1—4). — A szülő és a gyermek viszonyát Ef 5:21 írja le. Az engedelmisség élet-törvény a gyermek és a szülő között. De ez ne legyen a vak engedelmisség minden áron való, értelmetlen követelése. A szülő ne éljen viszsza helyzetével. A szülő és a gyermek közös célja Jézus Krisztus. A tiszteletadás nem a szülőnek szól, hanem Istennek. Figyeljük meg, hogy aki gyermekként nem engedelmeskedett, később milyen nehezen ismeri el Istent Atyjának. Nézzük a másik oldalát is! Kol 6:21: „Ne ingereljétek gyermekeiteket, hogy kétségbe ne essenek”. Mit jelent ez? Az állandó dorgálás, a szeretetlen nevelési módszer, a súlyos testi fenyték a gyermeket lázadóvá teszi, elvadíja, elbátortalanítja. A parancsolatok mintegy korlátok, amelyek a bajtól óvnak. Szeretettel magyarázzuk meg a „korlátok” értelmét, segítsük őket önnevelésre, nagykorúságra. A szülő és a gyermek beszélgesen és imádkozzon is egymással. Ezzel közelednek egymáshoz és Istenhez.

+

KÉRDÉSEK AZ ESMÉCSERÉHEZ:
1. Mi az oka annak, hogy az az ember, aki rossz viszonyban van az édesapjával, nehezen tud hit-kapcsolatba jutni Istennel? — 2. Ha egy nem hívő szülői házból való ifjúnak döntenie kell: kinek engedelmeskedjék, a szülőnek, vagy Istennek, milyen igei tanácsot adhatunk neki? — 3. Ajánlatos-e rendszeres családi megbeszélésen ismertetni a család életével kapcsolatos terveket és feldolgozni az esetleges vitákat, nehézségeket?

+

GONDOLATOK A SZÜLŐK EGYÉNI CSÖNDESSÉGÉHEZ: Milyen mulasztások terhelnek a hitbeli példaadás, a szeretet és a Jézushoz való ragaszkodás terén? — Mit kell megváltoztatnom Isten segítségével?

„AZ EGEK HIRDETİK DICSŐSÉGED” — II.

„A föld pedig kietlen és pusztá volt”

Mikor Isten elgondolta a szívében, hogy szeretetének elő, hozzá hasonlatos tárgyat keres, embert formál, és azt áldásban részesíti, bölcsen úgy látta, hogy a teremtménynek mindenekelőtt élettérre kell. Széttétele a Világegyetemben, a csillagok csodálatos látványt nyújtanak. A fény, és a meleg mindig vonzó. De menj csak közel kedvenc csillagaid egyikéhez! Erzed majd, hogy egyre elviselhetetlenebb a fénye. Már bóródet égeti a melege, s ha még közelebb mész, még a vas is elpárolog az irtóztatos hőáradatban. S menekülj egyre tovább csillagotól; lassan megfagy körülötled és benned minden.

Csillagunk a Nap. Jelenlegi tudásunk szerint kilenc bolygó kering évmilliárdok óta e csillag körül, s míg a közeliek — a két belső bolygón — elviselhetetlen forróság uralkodik, addig a hat külső bolygón egyre dermesztőbb a hideg. S valahol, egy bizonyos távolságban egy isteni kéz meghatározta egy parányi bolygó útját, hogy kedves teremtményének, az embernek hazát adjon. Ez a por-szem, ez a messziről alig észrevehető gömb: a Földünk.

Évszázadok óta vitatkoznak a tudósok azon, hogyan is keletkezett a Föld. Vannak, akik úgy vélik, hogy a Napból valamilyen iszonyú erő hatására kiszakadt egy csomó anyag, s ez lehülve alkotja életterünk alapját. Mások szerint időtlen idők óta vándorolt az űrben, s mikor a Naphoz ért, annak vonzó ereje magához láncoolta. Egyre megy. A mi szívünkben fel kell törnie a hálának azért, amiért így szerette Isten az embert. A Teremtő a teremtményt. Hogy lakhelyet készített számára, ahol hús, pihenésre alkalmas helyek és forró, napsütésben bővelkedő tájak váltogatják egymást.

Isten úgy rendelte el, hogy minden élet forrása a Nap legyen. Csillagunk időtlen idők óta szórja sugarait, és még sokáig szórhatja anélkül, hogy kimerülne. Mintha ez is azt az örömmüzenetet hirdetné, hogy világosság, fény és meleg nélkül nincs élet. Hogy csak akkor kezdődik az élet, amikor a sötétséget át-töri, és diadalmasan meghódítja a fényt.

A fénytől eltávolodni veszélyes, nagyon messzire távolodni pedig maga a halál. S még az is Urunk kegyelme, hogy megtanít arra, hogy az igazi forráshoz egészen közel jutni sem lehet ebben a testben. Nem bírni ki a földi test az isteni dicsőség teljes ragyogását. De ebben is van vigasztaló örömmüzenet. Mert

lesz egy nap, amikor már nem lesz szükség a Napra, hogy világítson nappal, és a Holdra, s a csillagokra, hogy éjjel valamelyest tájékoztassanak. Mert Isten maga lesz a mi világosságunk, új teremtesse leszünk, s el tudjuk majd hordozni Isten dicsőséges fényének ragyogását. S ez maga a kitejesezés.

Vessünk most még egy pillantást oda, a kezdetekre! A nagy Terv már készen áll, a Föld a megfelelő helyen várja az élet megjelenését. Az élet másik forrása és elengedhetetlen feltétele a víz. S az Ur elvasztja a vizeket. Egy szavába kerül, s mégis évmilliárdok tizei és százai röppennek el vigyázó tekintete előtt, míg a lehülő Földön kialakulnak a tengerek, és a szárazföld. S az egész gázsi mű mintha azt hirdetné, hogy „készen állunk, Urunk, s engedelmes eszközként alávetjük magunkat szeretetnek. Van már víz, és szárazföld, plántáld belénk az elrejtett kincset, ami egyedül nálad van, amit te tudsz csak adni erre a kihalt, pusztá világra. Plántáld belénk az Életet!”

A metodista testvérek új imaháza

A dombóvári metodista gyülekezet az elmúlt évi háladási ünnepén egy szép új gyülekezeti házért mondatott köszönetet Istennek. A régi ingatlan városrendezési okokból le fogják bontani, de még előbb, ugyanabban az utcában, egy meglévő épület felújításával és részleges átépítésével új otthonot létesített a dombóvári közösség.

Hosszú hónapok fáradságos munkája, a dolgos testvéri kezek igyekezete, de mindenekelőtt Isten segítő kegyelme tette lehetővé, hogy befejeződhetett az építkezés és sor kerülhetett 1981. november 7-én az ünnepélyes átadásra.

A 80 férőhelyes, világos, ízlésesen berendezett imaterem zsúfolásig megtelt. Szuhanzski Gábor, a helyi gyülekezet lelkipásztora megnyitójában köszöntötte a megjelent vendégeket. Mindenekelőtt Hecker Frigyes szuperintendens, a Metodista Egyház országos vezetőjét, Árvai Józsefet, a Városi Tanács képviselőjét, aki Vargha István Tolna megyei egyházi titkár köszöntését is tolmácsolta. Jelen volt Baranyai Gyula római katolikus esperes, Vértessy Rudolf evangélikus lelkész, Tóth István református lelkész, Kozma Gábor római katolikus

Életünk megismétli — néhány évtized alatt — az ősi történetet. Itt van már a földi életterben a világ Világossága. Közel kerülhetsz hozzá, s közelségében fény és meleg vár, élet fakad, boldogság és remény. El is távolodhatsz tőle, egészen messzire. S ott vár a hideg, a halál. „Látták szemeid az én alaktalan testemet” hangzik a zoltáríró vallomása. S remegve nézhették az angyalok, amint a kopár világot évmilliárdok alatt formálta, alakította az Isten ujjai. S boldog, diadalmas sóhájjal látták, hogy megjelent az élet.

Ne gondold, hogy formátlan életed valami csodálatos látványt nyújt az égi seregek szemében. De várnak, várnak türelmesen, mert tudják, hogy Isten keze nyomán egyszer már a kietlen és pusztá az élet hordozójává vált. Várnak, mert életeredet a fény és meleg közelébe helyezte Isten kegyelme. Árad rád szeretetének sugara, az örömmüzenet, az élő folyam. S ha akarsz, elborzadtat a kietlentől, s a pusztától, akkor borulj az élet Ura elé! Mert Isten Lelke most is ott lebeg a sötét vizek felett, hogy beléd plántálja a sajátjából a hervadhatatlan életet.

László Imre

káplán, az adventista gyülekezet, a baptista gyülekezet, és az izraelita hitközség helyi vezetői, valamint Zimre Gyula körzeti előjáró és több metodista lelkész.

Hecker Frigyes szuperintendens 1 Pt 2:5 alapján példaként: „Ti magatok is mint élő kövek, épüljétek föl lelki házá!” A szép gyülekezeti ház, a kedves imaterem nem cél, hanem csak eszköz. Az építkezés befejezésével a munka nem fejeződik be, hanem folytatódik. A cél, a lelki ház fölépítése.

Az igehirdetés befejeztével Hecker testvér méltatta Szuhanzski Gábor és felesége munkáját, megköszönte a gyülekezet tagjainak fáradozásait, a helyi tanács vezetőinek messzemenő jóindulatát, amely segítő munkájukat mindvégig jellemezte.

Ezt követően három presbiter behozta a Bibliát, az úrvacsora-kelyhet és a keresztelő kancsót, majd elhelyezte az Úr asztalára, jelezve, hogy az új hajlék készen áll szolgálatának betöltésére.

Lakatos Tibor segédlelkész zoltár olvasásával, és egy kórusmű meghallgatásával fejeződött be az ünnepi együttes. Sztupkai Mihály

Rendhagyó istentisztelet

Szokatlanul hideg novemberi reggelre ébredt az ófalu. Vasárnap volt, 9 óra. Olykor egy-egy színes autó futott át a hideg verőfényen, árnyékok vetve néhány amúgy is sötétbe öltözött siető emberre. A bennszülött pontosan tudta, hogy ezidőtájt a templomok a gyalogosok úti céljai, s azt is, hogy ki, hova indult imádkozni: a református imaházba, a falu második templomaként számon tartott baptista kápolnába, vagy a tulajdonképpen egyetlen templomba, a katolikusba.

Pár hónappal korábban a most három fele igyekvő emberek együtt imádkoztak a katolikus templomban, és egy szöszékről prédikált a református, katolikus, meg a baptista lelkész, néhány hete pedig a baptistáknál voltak együtt — egy jubileum kapcsán.

Olykor egy-egy autó megáll, bevesz valakit a sötétruhások közül, aztán tovább fut, hogy néhány perc múlva megérkezzék valamelyik templomhoz. Az autók között vannak „menetrendszerű járatok”, 2—3 megállóval, s ugyanannyi plusz utassal. Nehezen mozgó, idős hívők „ima járatai”. És gurulnak a „menetrendszerű” kerékpárok is.

Kilenc óra. A lelkipásztor kezét fog az érkezőkkel. Pár szót válthat még velük, az imaóra negyed 10-kor kezdődik. Hideg van. Előző este ugyan elkészült az új fűtési rendszer, de még be kell jártni. A fázósabbak összekuporodva ülnek, mások jóval melegebbnek ítélik a termet, mint a katolikus templomot.

Az imaóra-vezető nem jön. Mások is talán kevesebben és lassabban érkeznek. Lehet, hogy a hideg miatt? A kinti vagy a „benti” hideg az ok? — Nem tudni. A lelkipásztor megkér egy szolgálatra mindig kész testvért, vezesse az imaórát.

1 Kor 15:58: „Ezért szeretett testvéreim, legyetek szilárdak, rendíthetetlenek, buzgólkodjatok mindenkor az Úr munkájában, tudván, hogy fáradozásotok nem hiábavaló az Úrban.”

A létszámhoz képest sokan imádkoznak. Néhányan buzgón, érezhetően közzeli tapasztalatokat birtokában.

Valaki nem imádkozik. Pedig szokott. Egyszerűen, röviden, mindig a „sor” végén. Ezen a reggelen ő is „menetrendszerű kerékpáron” érkezett. Mellette volt a görbe botja, a két láb már nem bírja úgy, mint a két kerék. Az ütött-kopott táskája is vele jött, nem cserélte ki a meglévő újjal, megszokta. Pumpa, énekeskönyv, Biblia. Vele is kezét fogott a lelkipásztor, s megkérdezte, — mint mindig —: hogy tetszik lenni? Hogy van a mama? A válasz is szokásos volt, talán kissé halkabb.

Az istentisztelet is megszokottan indult. Galata 6:1—10. „... Ezért tehát, míg időnk van, tegyünk jót mindenkivel, leginkább pedig azokkal, akik testvéreink a hitben.”

Az énekkar énekelt. A második versnél a lelkipásztor lejtő a szószékről. Valami történt. Valaki csendben behuntya a szemét — s láthatóan nem a maga jószántából —, nekidőlt a falnak. Ott ült, ahol szokott, legbelül, a fal mellett. Leképezték. A pulzusa nem volt tapintható. — A gyülekezet csöndes imába dermedt. Később halk ének szűrődött ki a színes ablakokon, HH 510: „Az áldott orvos jön hozzánk. A drága Főpap Jézus...” A lelkipásztor a soron következő énekek folyamatos éneklését kérte — nem igen volt módja a válogatásra. 511: „Nagyon szeret engem Jézus, Oly sokat tett értettem. Szenvedett s megváltott Jézus. Hát én érte mit tettem?... Hogyha munkám majd elvégzem, s örök hajnal virrad rám, Az a vágyam, hogy Ő mondja: Jól van, jámbor, húz szolgám!...”

Az orvos még nem érkezett meg. A mentők sem. Nem csoda. Az éneklésbe azonban — előbb csak szép halkán, majd egyre erősebben — bekapcsolódott az égi kar, lágyan csengő hangokkal, hogy aztán teljesen átvegye az éneklés fonálát a gyülekezetből. Még elénekeltek az 512. ének első versét: „Megváltóm szól nekem: Gyermek, kicsiny erőd? Nyugtot találsz bennem, leszek a segítő! Jézus nyugtot ad, Szíve megbocsát, Bűntől szennyes lelkemnek Vére hoz tisztulást.”

A lelkipásztor megállította az éneklést. (Megszűnt a néhány percig tartó kényszerlégzés is, és a szokatlanul tág pupillák jelezték, hogy itt a földön nincs tovább.) A lelkipásztor a döbbségt gyülekezetnek bejelentette a halál beálltát, s azt, hogy a rendhagyó istentisztelet véget ért. A testvérek példás rendben távoztak a hátsó kijáraton. „Jobb” híján egy új, vakítóan fehér bemerítőruhát terített valaki a halottra. — A Bárány trónja előtt talán éppen ekkor kapott egy még fehérebbet! —

Orvos, mentők, szakértő, majd a fekete autó. Fél háromkor vitték el a lassan hűlő testet. Addig, a közben megérkezett családtagokkal (a bácsi egyedül járt imaházba!) volt ideje beszélgetni a lelkipásztornak, s meghallgatni a sok könyves vallomást. Az is kiderült, hogy az 511. ének volt a legkedvesebb az elhunyt édesapának, s az is hogy a hét gyerek (mind javakorabeli) szinte minden éneket ismer, hisz a gyerekkori emlékek alig halványulnak. No meg a papa igen szeretett hegedülni, s a család (gyakran voltak együtt) vele énekelte a régi énekeket.

A délutáni istentiszteleten a szeretet volt a téma. Valaki egy József Attila verset szavalt, arról, hogy tüzet kéne rakni, nagy tüzet, hadd melegedjenek a fázó emberek. A mi Pista bácsink mesélte régen a költőről: „Jól ismertem, de akkor még nemigen tudtuk, hogy híres ember lesz. Mindig irogatott, és mindig éhes volt. Sokan csavargónak nézték... Titokban mindig adtam neki valamit enni, különben tán éhen pusztul.” Akkor Pista bácsi a Halló büfében dolgozott. — „Ha megtették ezeket akárcsak egygyel is... — mondja Jézus —, velem tettek meg.”

+

Ami még ide kívánczik: Színhely: Szigetszentmiklós, baptista imaház, dátum: 1981. november 8. Elköltözött testvérünk: Vörös István. Élt 75 évet.

A családtagok egyike megjegyezte: Teljesült a vágya. A második otthonában halt meg. Szép halál!

„TI IS AZÉRT LEGYETEK KÉSZEK, MERT AMELY ORÁBAN NEM GONDOLNÁTK, ABBAN JÓ EL AZ EMBERNEK FIA!” (Lk 12:40)

Dr. Almási Mihály